Проростають сніги,
врунятьсяя білою озиминою:
то сяє в полі трилистому, наче трирaнному,
тобою забута обручка на пальці.
І вже ні ти сама,
ні подібні до тебе очима й серцями
сестри води і сестри трави
більше не вгледять її.
Не вийти мені в те поле до тебе,
не переступити межі обручки,
не вивільнити тебе ні з обручки, ні з поля:
сидиш ти маленька в тому колі високому,
як на подвір’ї срібному,-
своїм дзеркальним образом граєшся,
наставляєш його прпти маку і соняхів,
відбиваєш листя та промені.
І десь далеко
вчуваєш ту руку,
що затуляються нею
гнізда імен та зерен.